

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

XI legislatura · cinquè període · sèrie P · número 83

Ple del Parlament

Sessió 43, dilluns 10 d'octubre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Sessió 43

La sessió s'obre a [#falten dades]***. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major / la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a informar sobre la situació política actual (tram. 350-00005/11). President de la Generalitat. Substanciació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia he de comunicar-los que, malauradament, ens han confirmat que la víctima del passat 20 de maig de 2017, a la Llagosta, va ser com a conseqüència de violència masclista.

Així mateix ens comuniquen, també, que el passat 1 d'octubre van morir a Barcelona una dona i una menor d'edat, a conseqüència també de violència masclista. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones el nombre de víctimes mortals per violència masclista, malauradament, s'incrementa a set víctimes.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i expresso el condol més sincer als seus familiars i amics. Així mateix reitero, de nou, el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a informar sobre la situació política actual

350-00005/11

L'únic punt de l'ordre del dia és: compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a informar sobre la situació política actual.

D'acord amb l'article 169 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant el Ple del Parlament per a informar sobre la situació política, dono la paraula, doncs, al Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Carles Puigdemont.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bona tarda. Molt honorable presidenta del Parlament, vicepresident, consellers i conselleres, diputades i diputats, senyores i senyors, comparec efectivament a petició pròpia per analitzar la situació política, comparec en aquest Parlament després dels resultats del referèndum celebrat el dia 1 d'octubre i per explicar-los les conseqüències polítiques que se'n deriven.

Soc conscient, com segurament també molts de vostès, que avui també comparec davant del poble de Catalunya i de molta altra gent que ha fixat la seva atenció en el que avui passi en aquesta cambra. Vivim un moment excepcional, de dimensió històrica; les seves conseqüències i els seus efectes van molt més enllà del nostre país. I s'ha fet evident que, lluny de ser un afer domèstic i intern, com sovint ens hem hagut de sentir de part dels qui han negligit la seva responsabilitat en no voler conèixer el que estava passant, Catalunya és un afer europeu.

De la meua compareixença no esperin ni amenaces ni xantatges ni insults. El moment és prou seriós com perquè tots assumim la part de responsabilitat que ens correspon en la necessitat imperiosa de desescalar la tensió i no contribuir ni amb la paraula ni amb el gest a incrementar-la, al contrari. Vull adreçar-me al conjunt de la població, als qui s'han mobilitzat els dies 1 i 3 d'octubre, als qui ho van fer dissabte a la manifestació advocant pel diàleg; als qui ho van fer massivament diumenge en defensa de la unitat d'Espanya, i als qui no s'han mobilitzat en cap d'aquestes convocatòries. Tots, amb les nostres diferències i discrepàncies, en allò en què ens entenem i en allò en què no ens entenem formem un mateix poble i l'hem de continuar fent plegats passi el que passi, perquè així es fa la història dels pobles que busquen el seu futur.

Mai no ens posarem d'acord en tot, com és evident, però sí que entenem, perquè ja ho hem demostrat moltes vegades, que la manera d'avançar no pot ser cap altra que la democràcia i la pau, que vol dir el respecte per al que pensa diferent i trobar com fer possible les aspiracions col·lectives, amb el benentès que això requereix grans dosis de diàleg i d'empatia.

Com es poden imaginar en aquestes darreres hores i dies se m'han adreçat moltes persones suggerint el que havia de fer o deixar de fer. Tots ells són suggeriments lícits, respectables i propis d'un moment com aquest. A tots els que he pogut fer-ho els ho he agraït, perquè en cadascun d'ells hi he reconegut raons fonamentades que val la pena d'escoltar.

També jo he demanat opinió a diverses persones que m'han ajudat a enriquir l'anàlisi del moment i la perspectiva de futur. I, per tant, també els ho vull agrair de tot cor.

Però, senyores i senyors diputats, el que els exposaré avui no és una decisió personal ni una dèria de ningú: és el resultat de l'1 d'octubre, de la voluntat del Govern que presideixo d'haver mantingut el seu compromís de convocar, organitzar i celebrar el referèndum d'autodeterminació i, naturalment, de l'anàlisi dels fets posteriors que hem compartit en el si del Govern. Avui toca parlar dels resultats de l'1 d'octubre al Parlament i això és el que farem.

Per tant, som aquí perquè el dia..., diumenge 1 d'octubre Catalunya va celebrar el referèndum d'autodeterminació, i ho va fer en unes condicions més que difícils, extremes. És la primera vegada en la història de les democràcies europees que una jornada electoral es desenvolupa enmig de violents atacs policials contra els votants que fan cua per dipositar la papereta.

Des de les vuit del matí fins a l'hora del tancament dels col·legis, la policia i la Guàrdia Civil van colpejar persones indefenses i van obligar als serveis d'emergències a atendre més de

vuit-centes persones. Ho van veure tots. També ho va veure el món, que es va esgarrifar de les imatges que s'anaven rebent.

L'objectiu no era només confiscar urnes i paperetes. L'objectiu era provocar el pànic generalitzat i que la gent, veient aquelles imatges de violència indiscriminada, es quedés a casa i renunciés al seu dret a vot.

Però als responsables polítics d'aquella operació els va sortir el tret per la culata, 2.286.217 persones van vèncer la por, van sortir de casa i van votar.

No sabem quants ho van intentar sense èxit, però sí sabem que els col·legis clausurats de manera violenta representen un cens de 770.000 persones més. Més de dos milions dos-cents mil catalans van poder votar perquè van vèncer la por i també perquè quan van arribar al seu col·legi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu.

Les operacions i registres policials de les setmanes anteriors a la recerca d'urnes i paperetes no van impedir el referèndum. Les detencions d'alts càrrecs i funcionaris del Govern tampoc no van impedir el referèndum. Les escoltes telefòniques, els seguiments de persones, els atacs informàtics, el tancament de cent quaranta webs, les violacions de la correspondència tampoc no van impedir el referèndum.

Repeteixo, malgrat l'esforç i els recursos destinats per combatre'l, quan els ciutadans van arribar als col·legis electorals hi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu.

Vull fer, per tant, un reconeixement a totes les persones que van fer possible aquest èxit logístic i polític: als voluntaris que van dormir a les escoles, als ciutadans que van guardar les urnes a casa, als impressors que van imprimir les paperetes, als informàtics que van idear i desenvolupar el sistema del cens universal, als treballadors i treballadores del Govern, als votants del sí, i als del no i als del vot en blanc; a tantíssima gent anònima que va posar el seu granet de sorra per fer-ho possible.

(Aplaudiments.)

I, sobretot, vull enviar el meu afecte, la meva solidaritat i el meu escalf a tots els malferits, a tots els ferits i maltractats per l'operació policial; les imatges quedaran enregistrades a la nostra memòria per sempre. Mai no ho oblidarem.

Cal reconèixer i denunciar que l'actuació de l'Estat ha aconseguit introduir tensió i inquietud a la societat catalana. Com a president de Catalunya, soc molt conscient que en aquests moments hi ha molta gent preocupada, angoixada, fins i tot espantada pel que està passant i pel que pot passar; gent de totes les idees, de totes les tendències. La violència gratuïta i

la decisió d'algunes empreses de traslladar la seva seu social, una decisió –deixin-m'ho dir– més de relat per als mercats que no amb efectes reals sobre la nostra economia; de fet, el que té efectes reals sobre la nostra economia –i això sí que té efectes reals sobre la nostra economia– són els 16 mil milions d'euros catalans que són obligats a canviar de seu social cada any... (*remor de veus i alguns aplaudiments*) –que aquests canvien de seu social cada any, però bé–, sens dubte són fets, cal reconèixer-ho, que han emboirat l'ambient. A totes aquestes persones que tenen por, els vull enviar un missatge de comprensió i d'empatia i també de serenor i de tranquil·litat: el Govern de Catalunya no es desviarà ni un mil·límetre del seu compromís amb el progrés social i econòmic, la democràcia, el diàleg, la tolerància, el respecte a la discrepància i la voluntat negociadora.

Com a president actuaré sempre amb responsabilitat i tenint en compte els 7,5 milions de ciutadans del país. Crec que en aquest punt voldria explicar on som i, sobretot, per què som on som. Avui que molta gent ens mira de fora, i sobretot avui que molta gent ens escolta d'arreu del món, crec que val la pena que ens tornem a explicar.

Des de la mort del dictador militar Francisco Franco, Catalunya ha contribuït, tant com el que més, a la consolidació de la democràcia espanyola; Catalunya ha estat no només el motor econòmic d'Espanya, sinó també un factor de modernització i d'estabilitat.

Catalunya va creure que la Constitució espanyola de 1978 podia ser un bon punt de partida per garantir el seu autogovern i el seu progrés material, Catalunya es va implicar a fons en l'operació de retornar l'Estat espanyol a les institucions europees i internacionals, després de quaranta anys d'aïllament i d'autarquia. El pas dels anys, però, va permetre constatar que el nou edifici institucional sorgit de la Transició, que a Catalunya es veia com un punt de partida des del qual evolucionar cap a cotes més altes de democràcia i d'autogovern, les elits hegemòniques de l'Estat l'entenien no com un punt de partida sinó com un punt d'arribada. I, amb el pas dels anys, el sistema no només va deixar d'evolucionar en la direcció desitjada pel poble de Catalunya, sinó que va començar a involucionar.

En coherència amb aquesta constatació, l'any 2005, una gran majoria, el 88 per cent d'aquest Parlament –repeteixo, una majoria del 88 per cent d'aquest Parlament–, seguint els procediments marcats per la Constitució, i, ho repeteixo, seguint els procediments marcats per la Constitució, va aprovar una proposta de nou Estatut d'autonomia i la va enviar al Congrés dels Diputats. La proposta catalana va desfermar una autèntica campanya de catalanofòbia, atida de manera irresponsable pels qui aleshores volien governar Espanya al preu que fos.

El text que finalment es va sotmetre a referèndum, l'any 2006, ja era molt diferent de la proposta inicial del Parlament de Catalunya, però, malgrat tot, va ser aprovat pels ciutadans que van anar a votar.

La participació va ser d'un 47 per cent del cens, i els vots favorables a l'Estatut van ser 1.899.000. Vull remarcar que són cent quaranta-cinc mil vots menys que el que va obtenir el sí a la independència el passat 1 d'octubre.

L'Estat, però, no en va tenir prou amb la primera retallada; al 2010, quatre anys després de l'entrada en vigor de l'Estatut retallat, un tribunal constitucional, format per magistrats escollits bàsicament a dit pels dos grans partits espanyols, va emetre una sentència d'infaust record que retallava l'Estatut per segona vegada i en modificava el contingut que ja havia estat votat pel poble en referèndum. Convé recordar-ho i subratllar-ho.

Malgrat haver seguit els procediments previstos a la Constitució...

Fitxer 2

és a dir, malgrat haver seguit l'ordenament constitucional i l'ordre constitucional, malgrat tenir al darrere el 88 per cent del Parlament de Catalunya, i malgrat el vot popular, en referèndum legal i acordat, l'acció combinada del Congrés dels Diputats i sobretot, del Tribunal Constitucional, van convertir la proposta catalana en un text irrecognoscible. I convé recordar-ho i subratllar-ho. Aquest text irrecognoscible, doblement retallat i no referendat pels catalans, és la llei vigent actualment. Aquest ha estat el resultat del darrer intent de Catalunya de modificar el seu estatus jurídicopolític per les vies constitucionals, és a dir, una humiliació. Però això no és tot, des de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut votat pel poble, el sistema polític espanyol no només no ha mogut un dit per intentar fer marxa enrere i reparar la trencadissa, sinó que ha activat un programa agressiu i sistemàtic de recentralització.

Des del punt de vista de l'autogovern, els darrers set anys han estat els pitjors dels darrers quaranta, laminació continuada de competències a través de decrets, lleis, sentències, desatenció i desinversió en el sistema bàsic d'infraestructures de Catalunya, que són peça clau del progrés econòmic del país i un menyspreu feridor cap a la llengua, la cultura i la manera de ser i de viure al nostre país.

Tot això que explico condensadament, en unes poques línies, ha tingut un impacte profund en la societat catalana, molt profund, fins al punt que, durant aquest període, molts ciutadans, de fet milions de ciutadans, han arribat a la conclusió racional que la única manera de garantir la supervivència, no només de l'autogovern, sinó dels nostres valors com

a societat, és que Catalunya es constitueixi en un estat. Els resultats de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya en donen testimoni. A més a més, ha passat una cosa, encara més rellevant, i és que, en paral·lel a la formació de la majoria absoluta independentista al Parlament, s'ha forjat un consens amplíssim i transversal, al voltant de la idea que el futur de Catalunya, fos el que fos, havia de ser decidit pels catalans, democràticament i pacífica, i ho havia a través d'un referèndum. A l'enquesta, de fet, més recent, d'un important diari de Madrid –no d'aquí, de Madrid– un 82 per cent dels catalans ho expressen així.

I bé, amb l'objectiu de fer possible aquest referèndum, els darrers anys, les institucions i la societat civil catalanes han endegat nombroses iniciatives davant del Govern i les institucions espanyoles. Està tot documentat, fins a divuit vegades i en tots els formats possibles, s'ha demanat obrir un diàleg per acordar un referèndum com el que es va celebrar a Escòcia, el 18 de setembre del 2014. Un referèndum amb una data i amb una pregunta acordades entre les dues parts, en què les dues parts poguessin fer campanya i exposar els seus arguments i en què les dues parts es comprometessin a acceptar i aplicar el resultat a través d'una negociació que protegís els interessos respectius. Si això s'havia pogut fer en una de les democràcies més antigues, consolidades i exemplars del món, com és el Regne Unit, per què no es podia fer, també, a Espanya?

La resposta a totes aquestes iniciatives ha estat una negativa radical i absoluta, una negativa, per cert, combinada amb la persecució, policial i judicial i les autoritats catalanes. L'expresident Artur Mas, avui aquí present i les exconselleres Joana Ortega i Irene Rigau, la Irene avui, també, diputada nostra, com l'exconseller de la presidència, Francesc Homs, també present, aquí. Tots ells han estat inhabilitats per haver promogut un procés participatiu, no vinculant, i sense efectes jurídics, el dia 9 de novembre del 2014. I no només inhabilitats, sinó multats de forma arbitrària i abusiva. Si no dipositen més de 5 milions d'euros al Tribunal de Cuentas espanyol en pocs dies, tots els seus béns seran embargats i ells, i les seves famílies poden veure's greument afectats.

A més a més d'ells, la Mesa, una part important de la Mesa d'aquest Parlament, i desenes de càrrecs electes municipals, han estat querellats per expressar el seu suport al dret a decidir i permetre, permetre debats sobre el referèndum. Ho recordo, ho repeteixo, s'han presentat querelles contra la presidenta i membres de la Mesa del Parlament. Per què?, doncs, per permetre que aquest Parlament pogués debatre. La darrera onada repressiva contra institucions catalanes ha implicat la detenció i trasllat a dependències policials de setze càrrecs i servidors públics del Govern de Catalunya que van haver de declarar emmanillats i sense ser informats de quina era l'acusació que pesava sobre ells. El món també ha de saber que els líders de les entitats que han liderat les manifestacions més

massives i alhora, pacífiques, de la història d'Europa, avui estan imputats per un delictes de sedició que pot comportar fins a quinze anys de presó. Els responsables d'haver organitzat manifestacions que han meravellat al món per la seva organització, pel seu civisme i per la seva total absència d'incidents.

Aquesta ha estat la resposta de l'Estat espanyol a les demandes catalanes, unes demandes que sempre, sempre, s'han expressat i s'han d'expressar de forma pacífica i a través de les majories obtingudes a les urnes. El poble de Catalunya reclama, des de fa anys, des de fa molts anys, llibertat per poder decidir, és ben senzill i tanmateix, no hem trobat interlocutors, en el passat, ni els estem encara trobant en el present. No hi ha cap institució de l'Estat que s'obri a parlar de la demanda majoritària d'aquest Parlament i de la societat catalana. La última esperança que podia quedar era que la monarquia exercís el paper arbitral i moderador que la Constitució li atribueix, però el discurs de la setmana passada va confirmar la pitjor de les hipòtesis.

Ahora quiero dirigirme a los ciudadanos del conjunto del Estado español, que siguen con preocupación lo que ocurre en Cataluña. Les quiero trasladar un mensaje de serenidad y de respeto, de voluntad de diálogo y de acuerdo político, como ha sido siempre nuestro deseo y nuestra prioridad. Soy consciente de la información que les trasladan la mayoría de los medios y de cuál es la narrativa que se ha instalado, pero me atrevo a pedirles un esfuerzo para el bien de todos. Un esfuerzo por conocer y por reconocer lo que nos ha llevado hasta aquí y de las razones que nos han impulsado. No somos unos delincuentes, no somos unos locos, no somos unos golpistas, no somos unos abducidos, somos gente normal que pide poder votar. Y que ha estado dispuesta a todo el diálogo que fuera necesario para realizarlo de manera acordada. No tenemos nada contra España y los españoles, al contrario, nos queremos reentender mejor y ese es el deseo mayoritario que existe en Cataluña, porque hoy, desde hace ya muchos años, la relación no funciona y nada se ha hecho para revertir una situación que se ha convertido en insostenible. Y un pueblo no puede ser obligado, contra su voluntad, a aceptar un statu quo que no votó y que no quiere. Efectivamente, La Constitución es un marco democrático, pero es igualmente cierto que hay democracia más allá de la Constitución.

Senyores i senyors, amb els resultats del referèndum de l'1 d'octubre passat, Catalunya s'ha guanyat el dret a ser un estat independent i s'ha guanyat el dret a ser escoltada i respectada. I he de dir que ser escoltada, últimament, ja es dona més, perquè el que ha passat en aquests dies en aquest terreny, no havia passat en anys i avui Catalunya és escoltada i respectada, més enllà de les nostres fronteres. El sí a la independència ha guanyat unes eleccions per majoria absoluta, i dos anys després, ha guanyat un referèndum sota una pluja de cops de porra. Les urnes, l'únic llenguatge que entenem, les urnes diuen sí a la

independència i aquest és el camí que estic compromès a transitar. Com és conegut, la Llei de referèndum estableix que, dos dies després de la proclamació oficial dels resultats, i en el cas que el nombre de vots del sí hagi estat superior al nombre de vots del no, el Parlament, i cito textualment de la Llei, obro cometes: «Celebrarà una sessió ordinària per efectuar una declaració formal de la independència de Catalunya, els seus efectes, i acordar l'inici del procés constituent.»

Hi ha un abans i un després, de l'1 d'octubre. I hem aconseguit el que ens vam comprometre a fer a l'inici de legislatura. Arribats en aquest moment històric, i com a president de la Generalitat, assumeixo, en presentar-los els resultats del referèndum, davant de tots vostès, i davant dels nostres conciutadans, el mandat del poble que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Això és el que avui fem, amb tota solemnitat, per responsabilitat i per respecte. I, amb la mateixa solemnitat, el Govern i jo mateix, proposem que el Parlament suspengui els efectes de la declaració d'independència, per tal que les properes setmanes emprenguem un diàleg, sense el qual no és possible arribar a una solució acordada. Creiem fermament que el moment demana, no només la desescalada en la tensió, sinó sobretot, la voluntat clara i compromesa per avançar en les demandes del poble de Catalunya, a partir dels resultats de l'1 d'octubre, resultats que hem de tenir en compte, de manera imprescindible, en l'etapa de diàleg que estem disposats a obrir.

És conegut de tots vostès que, des de l'endemà mateix del referèndum, s'han posat en marxa diferents iniciatives de mediació, de diàleg i de negociació, a nivell nacional, estatal i internacional. Algunes d'aquestes són públiques, d'altres encara no ho són, però ho seran. Totes són molt serioses i eren difícils d'imaginar tot just ja un temps. Les crides al diàleg i a la no-violència s'han sentit des de tots els racons del planeta. La Declaració que va fer ahir el grup de vuit premis Nobel de la pau, la que va fer The Elders, al front dels quals hi ha l'exsecretari general de Nacions Unides, Kofi Annan, i del qual formen part personalitats de gran rellevància mundial, els posicionaments de presidents i primers ministres de països europeus, de líders polítics europeus, hi ha un prec de diàleg que recorre Europa. Perquè Europa ja se sent interpel·lada sobre els efectes que pot tenir una mala resolució d'aquest conflicte. Totes aquestes veus mereixen ser escoltades i totes, sense excepció, ens han demanat que obrim un temps per donar l'oportunitat al diàleg amb l'Estat espanyol.

Avui, també pertoca fer això, per responsabilitat i respecte. I acabo, i ho faig apel·lant a la responsabilitat de tothom, als ciutadans de Catalunya els demano que continuïn expressant-se com ho han fet fins ara, amb llibertat i amb respecte als que pensen diferent. A les

empreses i actors econòmics, els demano que continuïn generant riquesa i que no caiguin en la temptació d'utilitzar el seu poder per esporuguir la població. A les forces polítiques els demano que contribueixin, amb les seves paraules, i les seves accions, a rebaixar la tensió. També ho demano als mitjans de comunicació. I al Govern espanyol li demano que escolti, ja no a nosaltres, si no vol, sinó als que advoquen per la mediació i a la comunitat internacional, i als milions de ciutadans, també d'arreu d'Espanya, que li demanen que renunciï a la repressió i a la imposició. I a la Unió Europea, li demano que s'impliqui a fons i que vetlli pels valors fundacionals de la Unió.

Avui, el Govern de Catalunya fa un gest de responsabilitat i de generositat i torna a estendre la mà al diàleg. Estic convençut que, si en els pròxims dies, tothom actua amb la mateixa responsabilitat i compleix amb les seves obligacions, el conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol, es pot resoldre de manera serena i acordada i respectant la voluntat dels ciutadans. Per nosaltres no quedarà, perquè volem ser fidels a la nostra llarga història, a tots els qui han patit i s'hi han sacrificat i perquè volem un futur digne per als nostres fills i filles. Per tota aquella gent que vulgui...

Fitxer 3

i fer de Catalunya la seva terra d'acollida i d'esperança.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

